

at give oplysning om, hvorledes plantenyheden er blevet til, f. eks. i tilfælde af, at forædleren er afgået ved døden, uden at hans arvinger har fået oplysninger. I dette og lignende tilfælde bør der kunne disponeres fra kravet om den heromhandlede oplysning.

Bestemmelsen i stk. 4 om anmeldelsesgebyr skal sammenholdes med bestemmelsen i § 13, stk. 4, om periodiske afgifter, idet bemærkes, at plantenyhedsnævnets virksomhed økonomisk skal hvile i sig selv ved afgifter, der skal opkræves, således at alle udgifter — med undtagelse af specielle udgifter ved prøvedyrkning, der skal betales særskilt — skal dækkes af de almindelige afgifter.

Til § 9.

For at få konstateret, om den anmeldte plantenyhed opfylder de fastsatte betingelser, skal plantenyhedsnævnet foretage en prøvedyrkning. Undersøgelse bør i alle tilfælde ske her i landet, men udenlandske prøvedyrkninger vil naturligvis kunne være vejledende, således at undersøgelsen her i landet efter omstændighederne vil kunne få et mindre omfang end normalt.

Til § 11.

Om navnet er der ved art. 13 i fornavnte konvention af 2. december 1961 givet detaljerede regler, hvoraf fremhæves at navnet ikke må være beskyttet som varemærke. Dette skyldes bestemmelsen om, at det en gang givne navn skal følge planten, så længe planten forhandles, og hvis navnet var varemærkeretligt beskyttet, ville varemærkeindehaveren kunne forhindre salg af planten ved at forbyde brugen af det ham tilkommende varemærke. Navnet skal bruges også efter beskyttelsens ophør.

De nærmere regler for navngivning m. m. forudsættes fastsat ved bekendtgørelse.

Ligeledes forudsættes, at der ved administrationen af navnebestemmelserne finder et samarbejde sted mellem direktoratet for patent- og varemærkevæsenet og plantenyhedsnævnet. Som mulighed for samarbejde skal henvises til den adgang, der står åben for plantenyhedsnævnet til at anmelde navnene som fællesmærker, jfr. fællesmærkelov nr. 212 af 11. juni 1959, hvilket ikke kan anses for stridende mod konventionens bestemmelse om, at navnet ikke må være et individuelt varemærke.

Det er flere gange forekommet, at en forædler har følt sig krænket over, at andre virksomheder har „omdøbt“ en plantenyhed, og ved flere udenlandske domme er det blevet fastslået, at sådan „omdøbning“ er i strid med redelig forretningsetik.

Det foreslås derfor, at der indføres en bestemmelse, der forbyder „omdøbning“ uden forædlerens tilladelse. Også en af forædleren foretaget „omdøbning“ kan virke uheldig, når en plantenyhed er blevet beskyttet, og for ikke at bringe uorden i registrene, foreslås det, at ligeledes plantenyhedsnævnet skal give tilladelse til „omdøbning“. Forslaget går derimod ikke så vidt, at „omdøbninger“ helt forbydes, idet sådanne kan være af værdi med hensyn til f. eks. danske navne, der ikke kan læses eller udtales i udlandet, ligesom oversættelser af udenlandske navne bør kunne tillades. Det vil ikke være lovligt, at nyheden sælges „uden navn“, jfr. stk. 1.

Til § 12.

Fristerne for beskyttelsesperioden er i overensstemmelse med konventionen fastsat til 15 år for planter, der har kort normallevetid, og 18 år for planter, der har lang normallevetid.

Det bemærkes, at plantenyhedsnævnet til enhver tid kan foretage efterkontrol, og såfremt planten findes ikke af opfylde kravene, kan beskyttelsen bortfalde, jfr. § 16.

Til § 13.

De rettigheder, som forædleren vil få i henhold til forslaget, modsvares af forædlerens forpligtelser til at vedligeholde plantenyheden og dokumentere at dette sker, samt som vigtigste pligt at stille materiale af plantenyheden til rådighed for almenheden gennem de sædvanlige forretnings- og produktionsled. Bestemmelsen udtrykker følgende:

1. Der må ikke skabes monopoler, hvorved nogle udelukkes fra at udnytte plantenyheden. Dette er en afgørende forskel fra f. eks. patentlovgivningen, der giver opfinderen en eneret, som kun kan brydes (ved tvangslicens), hvis han ikke udnytter sit patent.
2. Levering skal ske gennem de sædvanlige forretningsmæssige kanaler, d. v. s. at hvor levering sædvanligvis sker til grossist eller engros til detailforhandling, har den enkelte forbruger ikke ret til at kræve levering direkte. Derimod forbyder udkastet ikke, at der i et sådant tilfælde leveres til forbrugeren.
3. Forædleren kan ikke nøjes med at levere til sine „faste kunder“, men skal levere til enhver inden for branchen, der afgiver bestilling.

Virkingen af, at forædleren undlader inden for en rimelig tid at levere egnet formeringsmateriale er den, at registreringen kan ophæves, jfr. § 18, stk. 1, a). Afgørelsen træffes ved dom.